

OMUL ÎN OGLINDĂ
VERSURI

ALEXANDRA MIHALACHE

OMUL ÎN OGLINDĂ
VERSURI

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2014

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Angelica Mălăescu
Desene copertă: Vasile Aionesei

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHALACHE, ALEXANDRA

Omul în oglindă / Alexandra Mihalache. - București :
Editura Universitară, 2014
ISBN 978-606-591-922-8

159.9

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786065919228

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2014
Editura Universitară
Director: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47/319.67.27/0744 EDITOR/07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

Cuvânt înainte

În oglindă omul poate vedea decât exteriorul. Interiorul său este cel care îi deschide sau îi închide ochii. Adevărații ochi sunt cei ai minții. Toți ne putem privi, însă doar puțini se pot vedea cu adevărat.

“Omul în oglindă” se adresează iubitorilor de filosofie, meditație asupra vieții și condiției umane, dar și a satirelor. Prezenta lucrare conține 30 de poeme moralizatoare și satirice care alcătuiesc un dicționar filosofic de păcate, virtuți și stări interioare.

Prin realizarea acestei lucrări, mi-am propus a reda într-o perspectivă auto-reflexivă universul uman, cugetând atât asupra omului, cât și a condiției umane. De asemenea, mi-am propus a transmite o morală cu fiecare poem ce conturează o trăsătura a omului sau o trăire care-l definește.

Lucrarea urmărește o analiză fină cu amprentă personală a defectelor și calităților umane, surprinse în paralel, cât și a stărilor sufletești și definatorii ale condiției umane. Aceasta este, în ansamblu, o contemplare asupra vieții având ca nucleu omul, în jurul căruia se dezbate o amplă meditație, vizat fiind atât ca existență unică, cât și surprins ca piesă a societății, determinând anumite aspecte. Poemele care surprind aspecte negative ale societății sau defecte umane transmit o ușoară tentă de ironie fiind satirice.

“Comportamentul este oglinda în care fiecare își reflectă imaginea”, afirma celebrul om de știință *Johann Wolfgang Goethe*. Acest motto stă la baza lucrării mele care pune în evidență lumea interioară a omului, o lume care poate apărea în ochii celorlalți în diferite forme. Nu toți vedem la fel pentru că nu toți gândim la fel. Uneori omul vede doar ceea ce vrea să vadă.

Alexandra Mihalache

I. STĂRI ȘI DESTIN

Destinul

Cartea vieții se deschide-n timp și spațiu
Și fiecare filă-a ei revelatoare
Ce ne supune la un exercițiu
E scrisă-n caractere muritoare.

Viața e începutul unui efemer
Ce a plecat să caute sfârșitul,
Iar omul ,trecător de fel,
Se luptă a găsi desăvârșitul.

Alegerile noastre-n astă viață
Nu sunt decât sentințe-n viitor,
Va fi senin sau va fi ceață,
Aici destinul-i grăitor.

Căci libertatea de care dispunem
Ne dă puterea de-a ne modela,
Dar ne-nvârtim stingheri într-un sistem
În care nu oricine poate evolua.

Voința e o forță ce ne stimulează
Să dăm un sens aparte vieții noastre,
Mulți se complac atunci când eşuează
Că totul este scris în astre.

Dar astrele doar predispun
Și omul este cel care dispune
Căci în momentul ce-i e oportun
Va reuși să își clădească-un nume.

Nimic nu este pură întâmplare
Căci acțiunea noastră are-o consecință,
E doar o șansă ce ne iese-n cale
Urmând-o cu nădăjduință.

Destinul este corelat cu caracterul
Și șansa este cea care-l marchează,
Așa se conturează viitorul,
O clipă oportună guvernează.

Când se produce-un act inevitabil
Ce nu depinde de voința noastră,
Constați atunci că ești un incapabil
De-a controla clipa nefastă.

Sunt două sensuri care schimbă mersul
Ce n-am putea ca să le stăpânim,
Șansa ce-apare sprijinind demersul
Și un necaz de care tot fugim.

Un om obișnuit își duce traiul
Trecând prin timp fără a pune o pecete,
Pe când eroul își răpește graiul
Rămas în timp și spațiu cu acuratețe.

Istorie prin viața sa scrie și geniul
Și nu oricine geniu poate fi,
Dar prin voință tu poți fi eroul
Căci tu alegi dacă te vei jertfi.

Destinul e-ntâlnirea cu neprevăzutul,
Când e destin nu mai alegem noi
Căci de-am alege toți să fim ca geniul
În lume n-ar mai exista eroi.

Fericirea

O armonie între cuget și trăire ,
Un joc marcat și limitat de timp,
Ceea ce omul a calificat drept fericire
E-al primăverii anotimp.

Nicicând nu va avea un curs constant,
O definește instabilitatea
Și ritmul ei e galopant,
Iar scurtă-i durabilitatea.

Căci fericirea nu-nseamnă perfecțiune
Ci doar o plăsmuire într-un obiectiv
Și definit de imperfecțiune
Omul va fi mereu contemplativ.

Și în frânturi de timp se evaluează,
Sunt doar momente care te fac fericit
Când realizezi că ai tot ce contează
Și-un vis de-al tău devine împlinit.

Atunci când este stare permanentă
Ea se rezumă doar la mulțumire
Căci fericirea nu e consecventă,
Ea însăși e redefinire.

Ești împăcat cu tine însuși,
Poți spune că ești mulțumit,
Dar sunt momente-n care cugeți
Simțindu-te și fericit.

Omul o vede-n diferite feluri
Și îi dă conotații variate
Căci ne deosebim prin țeluri
Dar și prin esențialitate.

Iar geniul e mereu nefericit
Pentru că el aspiră la deplinătate
Și spre deosebire de un om obișnuit
El vede fericirea prea departe.

Fericirea presupune libertate
Și este corelată cu iubirea
Deoarece un suflet în singurătate
Nu-și va găsi în veci menirea.

Alegerea e fundamentul fericirii
Și-nțelepciunea o condiție substrat,
Așa e dat în legea firii
Să ne orientăm în mod deliberat.

N-o regăsim în lucruri materiale
Căci banii n-o pot cumpăra,
Ea este pentru lume o valoare,
Doar sufletul o poate câștiga.

Dacă prin averi s-ar dobândi
Și doar bogatul ar putea s-o simtă,
În ce valori s-ar oglindi
Și câtă lume-ar fi nedreptățită?!

Sunt multe fericiri în astă lume
Ce-așteaptă să fie descoperite
Care se vor ivi în timp anume
Să îți arate căi nebănuite.

Fericirea e ecoul sufletesc
Ce se răsfrânge în a noastră ființă
Având un vâl nepământesc
Și emanând mereu credință.

Iubirea

Iubirea-i poezia vieții noastre
Cea mai puternică lege a firii,
Ea duce inima până la astre,
E chintesența omenirii.

Iar fiecare vers ce o descrie
E-al veșniciei cer netulburat
Și nimeni nu poate să știe
Alt sens al vieții mai adevărat.

Este expresia ce poate dovedi
Sensul profund a ce este posibil,
Căci doar substanța sa poate vădi
Atingerea a tot ce pare imposibil.

Iubirea-i corelată cu speranța,
Nu prinde orizont fără credință
Și o consolidează temperanța
Crescând profund în valuri de dorință.

Fără iubire omul va rămâne doar deșert
Și sufletul-i va fi mereu însingurat
Căci doar iubirea poate-n mod concret
Să fie-un univers transfigurat.

Fără sacrificiu sunt doar vorbe-n vânt,
Un vânt ce-mprăștie iluzii-nșelătoare ,
Iar omul rătăcind pe-acest pământ
Descoperă puterea ei nemuritoare.

Iubire-apare fără să o cauți
Atunci când nu te-aștepți să o-ntâlnești,
Iubirea-i vrednică fără s-o lauzi,
Te-nvață să oferi, nu să primești.

Ea iartă totul cu seninătate
Privind cu-ncredere spre viitor,
E-o demonstrație-n deplinătate
Că omul este veșnic iubitor.

Este răspunsul către-o altă ființă ,
Este chemarea către regăsire
Și nu apare drept o consecință
Căci nu există cauze-n iubire.

Iubirea este armă în războiul fericirii
Iar uneori poți deveni rănit,
Așa s-au scris sentințele iubirii
Ducând în lume un război nestăpânit.

Iar omul care fuge de iubire
Nu poate fi rănit de-această armă,
Dar pierde șansa către fericire
Fiindcă e reținut de teamă.

Iubirea-nseamnă evadare pentru suflet
Ea aspirând mereu la libertate
Și metamorfozare pentru cuget
Fiind o idealitate.

Iubirea-nseamnă adevăr și dăruință,
Reînnoirea ființei-ncetat,
Întâi de toate e făgăduință
Și-apoi devine timp nelimitat.

Ritmul iubirii nu are măsură,
Ea însăși este ritmul sufletesc
Care-n oricare conjunctură
Va releva un sens nepământesc.

Iubirea construiește universul,
Iubirea construiește-un viitor,
Ea depășind cu mult firescul
Devine-un glas nepieritor.

Definiția iubirii este viața
Căci doar iubind poți spune că trăiești,
E soarele ce-apare dimineța
În razele cărui te regăsești.

Forța care poate schimba lumea
Este o forță necondiționată,
Doar omul ce a cunoscut iubirea
A cunoscut și viața totodată.

Mergând pe-aleea viselor eterne
Iubirea e autodepășire,
Să învățăm sufletul a-l așterne
Găsind răspunsuri doar pentru iubire,

Libertatea

Libertatea e o disciplină necesară
Și lipsa ei e cel mai drastic neajuns,
Iar dacă e ceva ce ne doboară
E suferința de a fi constrâns.

E-o lege-a firii să deținem libertate,
E lege-n suflet și în gând,
Iar omul fuge de captivitate
Atunci când asupra-l pătrund.

E un proces mereu în pregătire,
Dar totodată-i posibilitate,
Să ai puterea de-a decide
Asta înseamnă libertate.

Poți să fii liber sufletește,
Poți să fii liber prin cuvânt,
Dar nu uita că-i omenește
A respecta în primul rând.

Căci libertatea nu înseamnă haos
Și nu rănește-n jurul său,
E o experiență cu chip sacru
Ce se distinge evident de rău.

Să fii liber respectând pe altul
Asta e lege omenească,
Iar libertatea e respectul
Celor ce stiu ca să trăiască.

A te elibera de tot ce te supune
A fi tu însuți orișicând
Înseamnă a te recompune
Spre libertate vrednic alergând.

Prizonierul e doar un rătăcitor
Ce încă nu s-a regăsit pe sine
Și caută ecoul eliberator
În profunzimile sale divine.

Iertarea-i libertate pentru suflet
Iar adevăru-i libertate pentru gând
Căci doar consolidat de cuget
Omul e liber pe acest pământ.

Curajul e și el o libertate,
Fără de el poți spune că ești subjugat,
Dar trebuie întâi de toate
Să îți găsești curajul adecvat.

Libertatea pentru om e năzuință
Și-un ideal greu de atins
Ce presupune-n drumul său credință
Și împlinirea unui vis.

Pentru că libertatea absolută
La care toți visăm neconținut
E taina care ne frământă,
E visul ce-a rămas neîmplinit.

Putem obține doar un strop de libertate
În cursa noastră către infinit,
Omu-i frântură din eternitate
Iar libertatea doar l-a mărginit.

Tristețea

Tristețea dă un sens aparte fericirii,
Doar cel s-a-ntristat vreodată poate ști
Că ea aduce echilibrul omenirii
Așa cum după noapte vine zi.

Tristețea nu semnifică întunecime
Ci frământări care pe om îl traversează
Și gânduri ce-l atacă cu cruzime
Și îndoiala grea care îl guvernează.

E un mister ce încă nu s-a deslușit
Ce naște implicit alte mistere,
Și-n cursa lui către desăvârșit
Omul aleargă printre patimi și durere.

Un om trecut prin multe suferințe,
Un om ce des tristețea l-a cuprins
A realizat că dincolo de neputințe
Speranța niciodată nu s-a stins.

Un zâmbet poate face ca tristețea
Să ia un chip de strălucire mângâiat
Și poate readuce tinerețea
Într-un anume loc ce timpul l-a uitat.

Iar lacrima e simbolul emoției vădite,
Ea e tristețe revărsată la exterior,
E mesagerul inimii dezlănțuite
Și-al gândului ce-a devenit pătrunzător.

Tristețea este-a sufletului rană,
Tristețea este-a gândului durere,
Iar uneori devine o capcană
Și poate duce la depreciere.

În timp ce melancolicul cade în meditații
Cel trist e-nchis în sfera sa interioară,
Melancolia un joc de aspirații,
Tristețea e un vânt ce te doboară.

Omul se-nvârte într-un cerc delimitat
De stări lăuntrice care îl motivează
Și dând tristeții locul meritat
Așa el cercul stărilor îl completează.

Tristețea e precum un asfințit de soare
Iar bucuria e precum un răsărit,
Doar împreună ele sunt făptuitoare
Ale unui peisaj complet deosebit.

Și ce-ar fi lumea de tristețea ar lipsi,
Tablou perfect pe pânză trecătoare?
Doar o imagine care ar depăși
Condiția umană pieritoare.

Tristețea este timpul care n-a fructificat
Și spațiul ce-a rămas necunoscut
Și fiindcă timpul ce-l avem e limitat
Cuvântul ei e dureros de neplăcut.

Să rupi tăcerea unui suflet întristat,
Să-ți regăsești ecoul mulțumirii,
Să vezi în neajuns un rău fundamentat
Așa învingi tristețea omenirii.

II. DEFECTE, PĂCATE. VALORI ȘI VIRTUȚI

Alcoolismul

Multe vicii are omul
Care-l rod și îl transformă,
Dar alcoolul e parfumul
Care nu-și găsește normă.

Cel care îl folosește
Și-l apucă drept nărav
Treptat el se otrăvește
Devenind decât un sclav.

N-ai să fugi de realitate
Când te-asezi lângă pahar,
Nu e raționalitate
Ci trăiești imaginar.

O discuție-ntreține,
Dă avânt pentru idei,
Dar alcoolul nu deține
Ale rezolvării chei.

Câteodată omul vede
O soluție-n pahar
Și convins atunci el crede
Că îl scapă de amar.

Prieten de-l vei alege,
El e cel nepotrivit,
Căci alcoolul nu-nțelege
Ce necazuri te-a lovit.

Îmbătat poți fi de multe,
De ce-i bine și frumos,
Iar prieteni să te-asculte
Găsești de ești generos.

Când bei, vine și curajul,
Și spui drept , fără ocol,
Te reclamă ambalajul
Îmbibat tot de alcool.

Scuze nu poți să-i găsești,
E-o plăcere-n slăbiciune
Pe care n-o potolești
Decât cu deșertăciune.

Doar la stadiu de plăcere
E viciu obișnuit ,
Dar când tot mai multe cere,
Viciu te-a năpăstuit.

Rareori are măsură
Și omul îl controlează,
Căci paharul dus la gură
Rațiunea i-o vânează.

Băutura e o boală
Ce o iei cu bunăștiință,
Ea îți lasă viața goală
Și fără nădăjduință.

Tristă e finalitatea
Când rămâi doar cu paharul,
Dar frumoasă-i realitatea
Când îi vezi elementarul.

Un dușman alcoolul este
Căci cu timpul îți ia tot
Și-n final te umilește
Și te lasă un netot.

Într-un târziu vei constata
Că nu mai știi ce ai făcut
Și tulburat vei realiza
Că mințile ți le-ai băut.

Avariția

Avarul încă n-a-nțeles
Că nu ia nimic cu el,
Tot ce-ascunde-un interes
Este trecător de fel.

Cel zgârcit agonisește
Neștiind că dăruind,
Sufletu-i se-mbogățește,
Tot mai bun el devenind.

Avariția-i o cheie
Și-ncuiat e un avar,
De-i bărbat sau e femeie
Sufletu-i este amar.

Cel zgârcit se-nchide-n suflet
Limitându-se la el
Fără ca să aibă-n cuget
Vreo speranță sau vreun țel.

Rătăcind în astă lume
Și stăpân pe buzunare
A uitat de fapte bune
Și de oricare valoare.